DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 10 sierpnia 1959 r. Nr 13 Poz. 65 — 71

TREŚĆ:

65.

ZARZĄDZENIE nr 190 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 29 czerwca 1959 r.

w sprawie zróżnicowania stawek odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy na rok 1959 dla przedsiębiorstw przemysłowych.

(Znak: FE/3/ 600/59)

W związku z przepisem § 4, ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lutego 1959 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1959 w przedsiębiorstwach przemysłowych rozliczających się z budżetem centralnym, podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Dz. U. nr 18, poz. 110) zwanego dalej „rozporządzeniem", w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Chemicznego, zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się średnie stawki odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy dla poszczególnych zjednoczeń, określone w stosunku procentowym planowanego osobowego funduszu płac, za każdy procent poprawy wyniku, w wysokości podanej w załączniku do zarządzenia.

§ 2. 1. Na podstawie średnich stawek odpisu dodatkowego, o których mowa w § 1, dyrektorzy zjednoczeń w porozumieniu z Ministerstwem i zarządami głównymi właściwych związków zawodowych, w terminie do dnia 15 lipca 1959 r. zróżnicują stawki odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy dla poszczególnych przedsiębiorstw.

2. Zróżnicowane stawki przedsiębiorstw nie mogą przekroczyć średniej stawki zjednoczenia.

§ 3. Zatwierdzenie odpisu na fundusz zakładowy za I półrocze 1959 r. powinno nastąpić według stawek odpisu dodatkowego, ustalonych w trybie podanym w § 2.

§ 4. Przedsiębiorstwa, o których mowa w § 4, ust. 2 rozporządzenia, dokonują odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy za rok 1959 według jednolitej stawki, wynoszącej 0,6% planowanego osobowego funduszu płac za każdy procent poprawy rentowności.

§ 5. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1959 r.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

Załącznik do zarządzenia nr 190 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 29 czerwca 1959 r. w sprawie zróżnicowania stawek odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy na rok 1959.

TABELA

średnich stawek odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy na rok 1959.

1)	Zjednoczenie Przemysłu Cementowego	0,25%
2)	Zjednoczenie Przemysłu Wapienniczego i Gipsowego	0,22%
3)	Zjednoczenie Przemysłu Kamienia Budowlanego	0,17%
4)	Zjednoczenie Przemysłu Ceramiki Budowlanej	0,18%
5)	Zjednoczenie Przemysłu Kruszyw i Surowców Mineralnych	0,20%
6)	Zjednoczenie Przemysłu Silikatowego	0,30%
7)	Zjednoczenie Przemysłu Betonów	0,12%
8)	Zjednoczenie Przemysłu Okuć i Instalacji Budowlanych	0,20%
9)	Zjednoczenie Przemysłu Izolacji Budowlanej	0,30%
10)	Zjednoczenie Przemysłu Szklarskiego	0,15%
11)	Zjednoczenie Przemysłu Ceramicznego	0,15%
12)	Zjednoczenie Przedsiębiorstw Remontowych Maszyn i Urządzeń Budownictwa	0,10%
13)	Zjednoczone Zakłady Stolarki Budowlanej	0,16%
14)	Przedsiębiorstwa przemysłowe podległe zarządom budownictwa	0,17%

66.

ZARZĄDZENIE nr 191 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 30 czerwca 1959 r.

o zmianie zarządzenia nr 247 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 24 grudnia 1957 r. w sprawie weryfikacji kwalifikacji zawodowych pracowników zatrudnionych w biurach projektów.

(Znak: ZP/3/59)

W celu umożliwienia pracownikom biur projektów i biur konstrukcyjnych podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przez niego nadzorowanych, którzy nie uzyskali jeszcze uprawnień budowlanych — wykazania się zgodnie z § 6 zarządzenia nr 25 Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 24 września 1957 r. w sprawie ramowego określenia kwalifikacji zawodowych pracowników zatrudnionych w biurach projektów — posiadaniem tych uprawnień, po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu nr 247 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 24 grudnia 1957 r. w sprawie weryfikacji kwalifikacji zawodowych pracowników zatrudnionych w biurach projektów (Dz. Urz. MBiPMB nr 10, poz. 60) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 3 otrzymuje brzmienie:

„Pracownicy biur projektów, określonych w § 1 niniejszego zarządzenia, nie posiadający uprawnień budowlanych, o których mowa w § 6 powołanego we wstępie zarządzenia, powinni uzyskać takie uprawnienia w terminie do dnia 31 grudnia 1960 r.

W wyjątkowych przypadkach kierownik jednostki nadrzędnej biura projektów może odroczyć termin uzyskania przez pracownika biura projektów uprawnień budowlanych do dnia 31 grudnia 1961 r.”.

2) § 4 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„W uzasadnionych przypadkach, po pozytywnym zaopiniowaniu przez właściwą organizację fachową (SARP, PZITB, SEP, PZITS, SIMP i inne organizacje zawodowe) na stanowisku asystenta i starszego asystenta mogą być zatrudnieni w okresie do dnia 31 grudnia 1960 r. pracownicy, którzy nie posiadają wykształcenia przewidzianego w § 2 pkt 1 i 2 powołanego na wstępie zarządzenia.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1959 r.

MINISTER
wz Wł. Kopeć

67.

ZARZĄDZENIE nr 203 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 18 lipca 1959 r.

w sprawie wynagrodzenia pracowników służby bibliotecznej zatrudnionych w bibliotekach zakładowych.

(Znak: ZB/1/1959)

W związku z uchwałą nr 160/59 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 maja 1959 r. w sprawie uposażenia pracowników służby bibliotecznej, zatrudnionych w bibliotekach zakładowych, po porozumieniu z Zarządami Głównymi Związków Zawodowych: Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Pracowników Przemysłu Chemicznego oraz Pracowników Przemysłu Terenowego i Rzemiosła, zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie obejmuje pracowników służby bibliotecznej zatrudnionych w bibliotekach przedsiębiorstw resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, prowadzonych przez związki zawodowe.

§ 2. 1. Ustala się następującą tabelę stanowisk służbowych i stawek wynagrodzenia zasadniczego pracowników służby bibliotecznej, zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, wynoszącym 46 godzin tygodniowo.

Lp.	Stanowisko służbowe	miesięcznie zł.
1.	Starszy bibliotekarz	1600 — 1900
2.	Bibliotekarz	1250 — 1600
3.	Młodszy bibliotekarz z wyższym wykształceniem	1050 — 1250
4.	Młodszy bibliotekarz ze średnim wykształceniem	950 — 1200
5.	Pomocnik bibliotekarza	900 — 1050
6.	Techniczny pracownik biblioteczny	800 — 950
7.	Manipulacyjny pracownik biblioteczny	700 — 900

2. Podwyżka wynagrodzenia zasadniczego w granicach stawek przewidzianych dla danego stanowiska służbowego nie może wynosić mniej niż 50 zł.

§ 3. 1. Ustala się następujące wymagania kwalifikacyjne dla zajmowania stanowisk służbowych, wymienionych w § 2, ust. 1:

Lp.	Stanowisko służbowe	Wymagania kwalifikacyjne
1	Starszy bibliotekarz	Wyższe wykształcenie bibliotekarskie oraz co najmniej 6 lat pracy bibliotekarskiej
2	Bibliotekarz	a) Wyższe wykształcenie bibliotekarskie oraz co najmniej 2 lata pracy bibliotekarskiej bądź b) Średnie wykształcenie bibliotekarskie oraz co najmniej 5 lat pracy bibliotekarskiej.
3	Młodszy bibliotekarz z wyższym wykształceniem	Wyższe wykształcenie
4	Młodszy bibliotekarz ze średnim wykształceniem	Średnie wykształcenie bibliotekarskie oraz co najmniej 2 lata pracy bibliotekarskiej
5	Pomocnik bliblioteкarza	Średnie wykształcenie bibliotekarskie
6	Techniczny pracownik blibliotеczny	Średnie wykształcenie
7	Manipulacyjny pracownik blibliotеczny	Ukończona szkoła podstawowa

2. Ustalenie kwalifikacji pracowników, o których mowa w ust. 1, powinno być dokonane na podstawie następujących dokumentów, przedłożonych w oryginale lub uwierzytelnionym odpisie:

a) dowodu ukończenia przez pracownika odpowiedniego zakładu lub kursu, złożenia odpowiedniego egzaminu, bądź też dowodu zwolnienia od wymagań kwalifikacyjnych, przyznanego przez Sekretarza Centralnej Rady Związków Zawodowych w trybie postępowania przewidzianym w § 5,

b) dokumentów stwierdzających okres pracy bibliotekarskiej.

§ 4. Podstawą do określenia, jakie wykształcenie uznaje się za średnie lub wyższe bibliotekarskie oraz rodzaje pracy, które mogą być uznane za pracę bibliotekarską jest zarządzenie nr 224 Ministra Kultury i Sztuki z dnia 28 października 1958 r. ogłoszone w Biuletynie Ministerstwa Kultury i Sztuki nr 17 z dnia 19 grudnia 1958 roku.

§ 5. W wyjątkowych przypadkach na wniosek prezydium zarządu głównego właściwego związku zawodowego oraz na podstawie opinii Komisji Kwalifikacyjnej przy Zespole Oświaty i Upowszechniania Kultury CRZZ, właściwy Sekretarz CRZZ może ze względu na wieloletnią pracę w zawodzie bibliotekarskim oraz osiągnięcia zawodowe zwolnić pracownika od wymagań kwalifikacyjnych, ustalonych w § 3 do zajmowania danego stanowiska.

W skład Komisji Kwalifikacyjnej wchodzą przedstawiciele: Centralnej Rady Związków Zawodowych (jako przewodniczący), Ministerstwa Kultury i Sztuki, Stowarzyszenia Bibliotekarzy Polskich oraz zaproszeni przedstawiciele zainteresowanych instancji związkowych.

§ 6. Pracownicy biblioteczni zatrudnieni na stanowiskach, zajmowanie których wymaga wykształcenia średniego, a nie posiadający tego wykształcenia, mogą być zakwalifikowani na stanowisko technicznego pracownika bibliotecznego, jeżeli wywiązują się należycie ze swoich obowiązków i zobowiążą się podjąć naukę w terminie do dnia 1 września 1959 r. oraz uzyskać wykształcenie średnie w terminie przewidzianym programem szkoły.

§ 7. Pracownikom określonym w § 1, wykonującym niżej wymienione funkcje przyznaje się dodatek w następującej wysokości:

1) kierownik biblioteki liczącej ponad 20 tys. tomów — 300 zł.

2) kierownik biblioteki liczącej od 15—20 tys. tomów — 250 zł.

3) kierownik biblioteki liczącej od 10—15 tys. tomów — 200 zł.

4) kierownik biblioteki liczącej od 5—10 tys. tomów — 150 zł.

5) kierownik biblioteki liczącej od 2—5 tys. tomów — 100 zł.

6) kierownik biblioteki liczącej od 1—2 tys. tomów — 75 zł.

§ 8. Pełnienie funkcji, o których mowa w § 7, pkt 1, 2, 3 i 4, może być powierzone osobom, które posiadają kwalifikacje przewidziane na stanowisko co najmniej młodszego bibliotekarza ze średnim wykształceniem, zaś w pkt 5 i 6 — co najmniej na stanowisko pomocnika bibliotekarza.

W razie braku odpowiednich kandydatów na stanowiska przewidziane w § 7, pkt 5 i 6 — można zatrudnić pracownika, który posiada kwalifikacje przewidziane na stanowisko technicznego pracownika bibliotecznego, pod warunkiem uzupełnienia kwalifikacji zawodowych (ukończenia odpowiednich kursów) w ciągu 2 lat od daty przyjęcia do pracy.

§ 9. Pracownikom bibliotecznym, wyróżniającym się wybitnymi osiągnięciami na polu organizacji i upowszechnianiu czytelnictwa, może być przyznany dodatek specjalny w wysokości do 25% wynagrodzenia zasadniczego.

Przyznanie dodatku specjalnego przez dyrekcję zakładu może nastąpić:

a) w stosunku do pracowników określonych w § 2, ust. 1 pkt 1, 2, 3, 4 — na wniosek prezydium zarządu okręgowego związku zawodowego,

b) w stosunku do pracowników wymienionych w pkt 5, 6, 7 — tego samego paragrafu — na wniosek prezydium zarządu okręgowego uzgodniony z zarządem głównym związku zawodowego.

§ 10. Pracownicy służby bibliotecznej zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy w bibliotekach liczących ponad 1000 tomów otrzymują wynagrodzenie obliczone według stawki godzinowej. Stawka za godzinę pracy efektywnej wynosi 1/200 pełnego wynagrodzenia miesięcznego (łącznie z dodatkami), które przysługiwałyby pracownikowi w razie zatrudnienia go w pełnym wymiarze czasu pracy.

§ 11. Pracownikom prowadzącym punkty biblioteczne z księgozbiorem liczącym do 1000 tomów lub punkty z księgozbiorem wymiennym dostarczanym przez biblioteki publiczne lub związkowe na podstawie umowy zawartej między zakładem a daną biblioteką, może być przyznana nagroda kwartalna w wysokości 100—350 zł. Wysokość nagrody uzależnia się od wielkości księgozbioru i liczby czytelników.

§ 12. Pracownicy biblioteczni zatrudnieni w dniu wejścia w życie zarządzenia i wywiązujący się należycie ze swoich obowiązków powinni być zakwalifikowani na jedno ze stanowisk przewidzianych w § 2, odpowiadające posiadanym kwalifikacjom i stażowi pracy. Zakwalifikowania pracowników bibliotecznych według tabeli stanowisk służbowych dokona Centralna Rada Związków Zawodowych.

§ 13. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1959 r.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

68.

ZARZĄDZENIE nr 205 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 23 lipca 1959 r.

w sprawie zasad urządzania i finansowania placówek kulturalno-oświatowych w zakładach pracy podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz w sprawie płac pracowników kulturalno-oświatowych.

(Znak: ZB/1/1959)

W związku z uchwałą nr 941/55 Prezydium Rządu z dnia 2 grudnia 1955 roku w sprawie zasad urządzania i finansowania placówek kulturalno-oświatowych w zakładach pracy oraz w sprawie płac pracowników kulturalno-oświatowych (Mon. Pol. nr 127, poz. 1627), zmienioną uchwałą nr 58a/59 Rady Ministrów z dnia 9 lutego 1959 roku (Mon. Pol. nr 17/59, poz. 71), po porozumieniu z Zarządami Głównymi: Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Chemicznego i Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Terenowego i Rzemiosła, zarządza się, co następuje:

§ 1. Zakłady pracy podległe i nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych mają obowiązek urządzania i pokrywania kosztów prowadzenia placówek kulturalno-oświatowych.

2. Przez zakłady pracy rozumie się przedsiębiorstwa oraz wchodzące w skład przedsiębiorstw jednostki organizacyjne na rozrachunku gospodarczym.

3. 1. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe obowiązane są prowadzić placówki kulturalno-oświatowe na większych budowlach, w bazach, zakładach produkcji pomocniczej itp. odpowiadających warunkom, określonym w § 2.

3. 2. Na budowach, na których liczba zatrudnionych pracowników generalnego wykonawcy i podwykonawców łącznie zobowiązuje w myśl § 2 do urządzania placówek kulturalno-oświatowych, urządzenie tych placówek należy do obowiązków generalnego wykonawcy, który zawiadamia zainteresowanych podwykonawców o zamierzonym utworzeniu placówki kulturalno-oświatowej i podaje im planowane koszty. Podwykonawcy zaś obowiązani są uczestniczyć w sfinansowaniu tych placówek w stosunku do liczby zatrudnionych pracowników.

4. Obowiązek urządzania i pokrywania kosztów prowadzenia własnych lub wspólnych placówek kulturalno-oświatowych mają w miarę potrzeby również inne jednostki organizacyjne resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (zarządy, zjednoczenia, instytuty itp) na podstawie umotywowanego wniosku właściwego zarządu okręgu związku zawodowego, pod warunkiem uzyskania zgody władzy przełożonej i zabezpieczenia potrzebnych na ten cel środków.

5. W uzasadnionych przypadkach po uzgodnieniu z zarządami okręgowymi właściwych związków zawodowych zaleca się wspólne urządzanie i pokrywanie kosztów prowadzenia placówek kulturalno-oświatowych przez zainteresowane zakłady pracy, stosownie do postanowień § 6 ust. 3 zarządzenia.

6. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe, prowadzące roboty w istniejących zakładach pracy powinny koordynować urządzanie własnych placówek kulturalno-oświatowych oraz ich sposób wykorzystania po ukończeniu budowy z inwestorem, a w przypadku domu kultury lub klubu także z zarządem okręgowym właściwego związku zawodowego.

§ 2. 1. Obowiązek urządzania i pokrywania kosztów prowadzenia świetlicy mają zakłady pracy, zatrudniające średnio według planu rocznego ponad 100 pracowników, hotele robotnicze o ilości zakwaterowanych średnio w roku powyżej 200 osób oraz domy młodego robotnika.

2. Zakłady pracy zatrudniające poniżej 100 robotników lub hotele robotnicze, w których zakwaterowano mniej niż 200 pracowników powinny urządzać kąciki świetlicowe dostosowane do istniejących warunków i możliwości lub partycypować w urządzaniu i pokrywaniu kosztów prowadzenia placówek wspólnych zgodnie z § 1 ust. 5.

3. Obowiązek urządzania i pokrywania kosztów prowadzenia klubu mają zakłady pracy posiadające zlokalizowany w granicach administracyjnych jednej miejscowości planowany średni roczny stan zatrudnienia od 1000 do 2000 pracowników. Klub powinien znajdować się poza zamkniętym terenem zakładu pracy.

4. Obowiązek urządzania i pokrywania kosztów prowadzenia domu kultury mają zakłady pracy posiadające zlokalizowany w granicach administracyjnych jednej miejscowości planowany średni roczny plan zatrudnienia powyżej 2000 pracowników. Dom kultury powinien znajdować się poza zamkniętym terenem zakładu pracy.

§ 3. Jeżeli na terenie jednej miejscowości działa kilka zakładów pracy resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych:

1) zatrudniających łącznie 1000—2000 pracowników, a warunki obiektywne (lokalizacja, odległość itp.) na to pozwalają — zaleca się organizowanie klubów międzyzakładowych w porozumieniu z zarządami okręgowymi właściwych związków zawodowych,
2) zatrudniających łącznie powyżej 2000 pracowników — zaleca się organizowanie wspólnych domów kultury stosownie do postanowień pkt 1).

§ 4. Warunki, jakim powinny odpowiadać placówki kulturalno-oświatowe oraz ich organizację określa regulamin Centralnej Rady Związków Zawodowych, stanowiący załącznik nr 1 do powołanej we wstępie uchwały nr 941/55 Prezydium Rządu z dnia 2 grudnia 1955 roku oraz Ramowy Regulamin zakładowej (międzyzakładowej) placówki kulturalno-oświatowej Centralnej Rady Związków Zawodowych.

§ 5. Nie należy likwidować lub zmniejszać działalności istniejących placówek kulturalno-oświatowych zakładowych lub w hotelach robotniczych, choćby stan zatrudnienia lub zakwaterowania był niższy od stanu określonego w § 2.

§ 6. 1. Obowiązek urządzania i pokrywania kosztów prowadzenia świetlicy, klubu, domu kultury obejmuje:

1) dostarczenie dopowiedniego pomieszczenia,

2) zaopatrzenie w stosowne umeblowanie (np. stoły, stoliki do gier, krzesła, szafki na prasę, półki na książki, wieszaki na wierzchnią odzież, dywaniki, chodniki, firanki), radio i — o ile możliwe — telewizor, bilard i gry automatyczne,

3) urządzanie w miarę możliwości boisk do gier sportowych oraz zaopatrzenie w niezbędny sprzęt sportowy,

4) oświetlenie i ogrzewanie, utrzymanie czystości oraz dokonywanie potrzebnych remontów,

5) wynagradzanie pracowników kulturalno-oświatowych.

2. Wydatki przewidziane w ust. 1 odnoszą się również do kin związkowych, mieszczących się w ramach placówek kulturalno-oświatowych.

3. Zakłady pracy posiadające wspólną świetlicę, klub, dom kultury pokrywają wydatki przewidziane w ust. 1, proporcjonalnie do liczby zatrudnionych pracowników.

§ 7. 1. Zakłady pracy pokrywają koszty urządzenia i utrzymania placówek kulturalno-oświatowych z:

1) środków inwestycyjnych zgodnie z obowiązującymi przepisami o finansowaniu przyrostów środków trwałych,

2) środków obrotowych w odniesieniu do pozostałych kosztów.

3) funduszu zakładowego.

2. Koszty działalności organizowanej w placówkach kulturalno oświatowych należy pokrywać z:

1) dotacji rad zakładowych ewentualnie terenowo właściwych zarządów okręgowych związków zawodowych,

2) wpływów z organizowanych przez placówki kulturalno-oświatowe płatnych imprez i widowisk,

3) innych dotacji i wpływów (np. funduszu zakładowego, opłat za wynajem sal itp).

3. Dyrektor (kierownik) i główny księgowy zakładu pracy zatwierdzają preliminarz wydatków przewidzianych na urządzenie i utrzymanie placówek kulturalno-oświatowych, po uprzednim zaopiniowaniu preliminarza przez prezydium rady zakładowej związku zawodowego zgodnie z postanowieniami § 6.

§ 8. Decyzję o likwidacji świetlicy podejmuje dyrektor (kierownik) zakładu pracy w porozumieniu z radą zakładową i zarządem okręgowym właściwego związku zawodowego, a o likwidacji klubu lub domu kultury — dyrektor zakładu pracy w porozumieniu z jednostką nadrzędną i właściwym zarządem głównym związku zawodowego.

§ 9. 1. Zakłady pracy zatrudniają i opłacają pracowników kulturalno-oświatowych wg następujących zasad:

1) w świetlicy przedsiębiorstwa, które zatrudnia ponad 500 pracowników — kierownika świetlicy zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy,

2) w świetlicy hotelowej i domach młodego robotnika, jeśli w hotelu lub domu młodego robotnika zamieszkuje ponad 200 osób — instruktora kulturalno-oświatowego w pełnym wymiarze czasu pracy.

3) w świetlicy przedsiębiorstwa, które zatrudnia od 250 do 500 pracowników oraz w przypadkach szczególnie uzasadnionych przy mniejszym zatrudnieniu na podstawie decyzji dyrektora przedsiębiorstwa na wniosek rady zakładowej — kierownika świetlicy, zatrudnionego w wymiarze do 50 godzin pracy miesięcznie i opłacanego ryczałtowo,

4) w świetlicy hotelowej i domach młodego robotnika, jeżeli w hotelu lub domu młodego robotnika zamieszkuje poniżej 200 osób — instruktora kulturalno-oświatowego w wymiarze do 50 godzin pracy miesięcznie i opłacanego ryczałtowo,

5) w klubach — kierownika klubu i instruktora kulturalno-oświatowego,

6) w domach kultury — przynajmniej trzech pracowników kulturalno-oświatowych zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy; zatrudnienie w domu kultury, jeżeli jego rozmiary tego wymagają, ponad 5-ciu pracowników kulturalno-oświatowych — wymaga uzgodnienia z zarządem okręgowym właściwego związku zawodowego.

2. Pracownicy kulturalno-oświatowi nie mają prawa, jako pracownicy zajmujący samodzielne stanowiska w rozumieniu ustawy z dnia 1 lipca 1958 roku o zmianie ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. nr 44, poz. 219), do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, w niedzielę i święta.

§ 10. Działalnością świetlic, klubów zakładowych, domów kultury i kin związkowych oraz personelu kulturalno-oświatowego kierują rady zakładowe (miejscowe).

§ 11. Kierownik zakładu pracy przyjmuje i zwalnia pracowników kulturalno-oświatowych:

1) kierowników świetlic na wniosek rady zakładowej (miejscowej),

2) pracowników klubów i domów kultury na wniosek zarządów okręgowych właściwych związków zawodowych.

§ 12. 1. Wysokość wynagrodzenia i zasady zaszeregowania pracowników kulturalno-oświatowych ustala tabela płac, stanowiąca załącznik do zarządzenia.

2. Pracownicy, którzy w chwili wejścia w życie niniejszego zarządzenia mają wynagrodzenie wyższe niż przewiduje załączona tabela płac, zachowują dotychczasową wysokość wynagrodzenia.

§ 13. Wymagania kwalifikacyjne, uprawniające do objęcia stanowisk wymienionych w tabeli płac pracowników kulturalno-oświatowych w zakładach pracy, określi Centralna Rada Związków Zawodowych w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki.

§ 14. Przydatność do pracy oraz zaszeregowanie i staż pracy pracowników kulturalno-oświatowych ustalają komisje weryfikacyjne powołane przez Centralną Radę Związków Zawodowych.

§ 15. 1. Pracownikom etatowym placówek kulturalno-oświatowych, zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pra-

cy, przysługują wszelkie świadczenia i uprawnienia przysługujące innym pracownikom danego zakładu pracy.

2. W zakładach pracy, w których przysługuje pracownikom deputat węglowy w naturze, pracownicy placówek kulturalno-oświatowych przyjęci po dniu 1 stycznia 1956 r. otrzymują ekwiwalent za węgiel deputatowy w wysokości 250 złotych za tonę. Pracownicy, którzy otrzymywali deputat węglowy w naturze przed dniem 1-go stycznia 1956 r. otrzymują go nadal.

§ 16. 1. Zakłady pracy mają obowiązek zatrudniać w placówkach kulturalno-oświatowych zależnie od potrzeb, w pełnym wymiarze lub niepełnym wymiarze czasu pracy, pracowników administracyjno-gospodarczych (np. księgowego, intendenta, magazyniera, sprzątaczkę itp.).

2. Pracownicy, określeni w ust. 1, otrzymują wynagrodzenie zgodnie z zasadami, obowiązującymi w zakładzie pracy, dla pracowników danej kategorii.

§ 17. Zakłady pracy pokrywają potrzeby placówek kulturalno-oświatowych w zakresie niezbędnych etatów i funduszu płac, w ramach planu zatrudnienia i funduszu płac na dany rok.

§ 18. Kierownicy zakładów pracy powinni otoczyć szczególną opieką placówki kulturalno-oświatowe oraz zapewnić niezbędne środki i pomoc techniczną dla umożliwienia tym placówkom pełnego i wszechstronnego rozwoju.

§ 19. Ewentualne spory dotyczące stosowania niniejszego zarządzenia, z wyłączeniem sporów majątkowych, które podlegają kompetencji komisji arbitrażowych, rozstrzyga dyrektor zarządu (zjednoczenia) w porozumieniu z zarządem okręgowym właściwego związku zawodowego; w przypadku, w którym spór dotyczy spraw placówek podległych różnym zarządom (zjednoczeniom) — dyrektorzy tych zarządów (zjednoczeń) rozstrzygają spory we wzajemnym porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego, a w razie nie osiągnięcia porozumienia — Dyrektor Departamentu Zatrudnienia, Płac i Bezpieczeństwa Pracy w porozumieniu z właściwym zarządem głównym związku zawodowego.

§ 20. Tracą moc:

1) zarządzenie nr 17 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 13 marca 1956 r. w sprawie zasad urządzania i finansowania placówek kulturalno-oświatowych w zakładach pracy oraz w sprawie płac pracowników kulturalno-oświatowych.

2) zarządzenie nr 21 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 17 marca 1956 r. w sprawie zasad urządzania i finansowania placówek kulturalno-oświatowych, podległych Ministrowi Budownictwa Przemysłowego oraz w sprawie płac pracowników kulturalno-oświatowych.

3) zarządzenie nr 108 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 5 maja 1956 r. w sprawie zasad urządzania i finansowania placówek kulturalno-oświatowych w zakładach pracy oraz w sprawie płac pracowników kulturalno-oświatowych (Dz. Urz. MBMiO nr 12/56, poz. 77).

§ 21. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 23 lipca 1959 roku.

2. Przepisy zawarte w § 12 obowiązują od dnia 1 lutego 1959 r.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

Załącznik do zarządzenia nr 205
Ministra Budownictwa i Przemysłu
Materiałów Budowlanych z dnia
23 lipca 1959 r.

TABELA PŁAC
pracowników kulturalno-oświatowych

Lp.	Stanowisko	Wynagrodzenie zasadnicze miesięcznie złotych od	do
1.	Kierownik domu kultury	1.260.—	1.950.—
2.	Kierownik klubu	1.150.—	1.600.—
3.	Instruktor domu kultury lub klubu, Kierownik świetlicy, Instruktor kulturalno-oświatowy w hotelu robotniczym lub domu młodego robotnika	1.000.—	1.500.—

1. Pracownicy zatrudnieni na stanowiskach określonych w tabeli posiadający ukończone studia wyższe otrzymują dodatek w wysokości 15% wynagrodzenia zasadniczego.

2. Pracownikom wyróżniającym się wybitnymi osiągnięciami w pracy kulturalno-oświatowej dyrektor (kierownik) zakładu pracy może na wniosek zarządu głównego właściwego związku zawodowego przyznać wynagrodzenie do 25% wyższe niż przewiduje podana wyżej tabela płac.

3. Pracownik kulturalno-oświatowy, zatrudniony w świetlicy, klubie, domu kultury, nie posiadający ukończonej szkoły średniej w dniu 1 lutego 1959 r., otrzymuje wynagrodzenie w dotychczasowej wysokości.

4. W wyjątkowych przypadkach, jeżeli uzasadnia to dotychczasowy przebieg pracy zawodowej, Centralna Rada Związków Zawodowych może zwolnić pracownika od wymagań kwalifikacyjnych ustalonych dla danego stanowiska; wynagrodzenie jego nie podlega ograniczeniu, o którym mowa w ust. 3.

69.

ZARZĄDZENIE PREZESA KOMITETU DO SPRAW URBANISTYKI I ARCHITEKTURY oraz MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 21 lipca 1959 r.

w sprawie wykonania zaległych robót elewacyjnych w budownictwie mieszkaniowym.

W wykonaniu § 5 uchwały nr 299/58 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1958 r. w sprawie likwidacji zaległości robót elewacyjnych oraz prawidłowego ich postępu na obiektach nowowznoszonych w budownictwie mieszkaniowym oraz w związku z zarządzeniem Ministrów: Budownictwa, Gospodarki Komunalnej oraz Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 14 stycznia 1957 r. w sprawie wykonywania robót elewacyjnych zarządza się, co następuje:

§ 1. Architekci terenowi (główni architekci miast oraz architekci miejscy, powiatowi i dzielnicowi) w porozumieniu z inwestorami przeprowadzą w terminie do dnia 30 września 1959 r. lustracje budynków mieszkalnych przekazanych do użytku bez ukończonych robót elewacyjnych oraz sporządzą wykazy tych budynków według wzoru, ustalonego w „Wytycznych" stanowiących załącznik do zarządzenia.

§ 2. Architekci terenowi sprawdzą, czy opracowane są projekty na wykonanie elewacji w budynkach objętych wykazem, o których mowa w § 1.

§ 3. 1. Na konferencji z udziałem inwestora, projektanta i wykonawcy robót architekt terenowy przy ewentualnym współudziale innych specjalistów dokona oceny istniejącego projektu i w przypadku pozytywnej oceny zatwierdzi projekt w terminie 7 dni od dnia oceny. W przypadku oceny ujemnej architekt terenowy zobowiąże inwestora, ażeby w ciągu 14 dni od dnia oceny zlecił opracowanie projektu zamiennego, który powinien być przedłożony do oceny w terminie dalszych 2 miesięcy, przy czym w przypadku wyjątkowym termin ten może ulec przedłużeniu za zgodą inwestora i architekta terenowego.

2. W przypadku, gdy projekt jeszcze nie istnieje, architekt terenowy ustali termin złożenia projektu przez inwestora.

3. Akcja, określonej w ust. 1, oceny istniejących projektów elewacji oraz akcja wymienionego w ust. 2 wyznaczania terminów opracowania nowego projektu powinna być zakończona w terminie do dnia 31 października 1959 r.

4. Na konferencji wymienionej w ust. 1 należy również ustalić orientacyjny termin rozpoczęcia i ukończenia robót elewacyjnych.

§ 4. W przypadku niedotrzymania ustalonych terminów (wykonania projektu lub robót) architekci terenowi wezwą inwestora w trybie art. 380 prawa budowlanego do złożenia projektu i wykonania robót elewacyjnych, stosując przepisy o postępowaniu administracyjnym.

§ 5. Projekty (zamienne) na roboty elewacyjne podlegają zatwierdzeniu przez właściwą terenowo służbę architektoniczno-budowlaną i stanowią podstawę do wydania pozwolenia na wykonanie tych robót — zgodnie z przepisami zarządzenia Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 18 marca 1958 r. w sprawie pozwoleń na prowadzenie robót budowlanych przez jednostki gospodarki państwowej (Mon. Pol. nr 31, poz. 181.).

§ 6. Wytyczne dla projektantów dotyczące wprowadzenia uproszczeń robót elewacyjnych w budynkach oddanych do użytku w latach ubiegłych bez wykończenia elewacji oraz wytyczne dotyczące stosowania elementów prefabrykowanych do elewacji budynków nowowznoszonych — zawarte są w załączniku do niniejszego zarządzenia.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 21 lipca 1959 r.

MINISTER BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
wz. **Wł. Kopeć**

PREZES KOMITETU DO SPRAW URBANISTYKI I ARCHITEKTURY
Z. Skibniewski

Załącznik do zarządzenia Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury oraz Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 21 lipca 1959 r.

WYTYCZNE

dla wykonywania robót elewacyjnych w budownictwie mieszkaniowym.

1. Zasady wyboru obiektów do wykończenia elewacji.

Wybór budynków do wykonania robót elewacyjnych należy przeprowadzać w ten sposób, aby uzyskać skończone zespoły osiedlowe.

Nie należy pozostawiać w osiedlu niewykończonych, pojedynczych budynków, gdyż przy wykańczaniu elewacji tych budynków w późniejszym etapie mogą ulec zniszczeniu wykonane już inwestycje terenowe (zieleńce, drzewa, ścieżki itp.).

Przy ustalaniu kolejności budynków do wykończenia należy wziąć pod uwagę:

— stan techniczny budynków, a zwłaszcza ich murów zewnętrznych,

— stałe niedogrzewanie budynków (np. straty ciepła w budynkach będących w zasięgu końcówek osiedlowego centralnego ogrzewania),

— względy reprezentacyjne, eksponowana sytuacja w skali miasta itp.

— zakres potrzebnych robót terenowych; — w związku z tym może zajść potrzeba korekt istniejących już opracowań realizacyjnych, np. ukształtowania mas ziemi, zieleni i innych uwzględniających aktualny stan w terenie.

Wybór budynków do wykończenia elewacji powinien być przeprowadzony przez inwestora w ścisłym porozumieniu ze służbą architektoniczno-budowlaną i wykonawcą.

Przyjmowana kolejność wykańczania poszczególnych budynków powinna wiązać się z programem rzeczowym robót elewacyjnych, ustalanym przez prezydia wojewódzkich rad narodowych (miast wyłączonych z województw) zgodnie z wytycznymi powołanej we wstępie zarządzenia uchwały nr 299/58.

2. Zakres prac w toku konferencji.

Konferencje organizowane zgodnie z przepisami § 3 zarządzenia mają na celu określenie:

1) zakresu dokumentacji nowej, zamiennej lub uzupełniającej oraz niezbędnej inwentaryzacji, dotyczącej robót elewacyjnych poszczególnych budynków objętych wykazami, o których mowa w § 1 zarządzenia,

2) terminów wykonania projektu oraz robót.

Wnioski z konferencji powinny być ujęte w formie protokółów z posiedzeń. Wnioski dotyczące zmian w istniejących projektach powinny być oparte na wynikach wizji lokalnej w terenie lub na materiale inwentaryzacyjnym dostarczonym przez inwestora (w przypadku wykonania budynku niezgodnie z pierwotnym projektem).

Zakres nowego projektu robót należy w zasadzie ograniczyć do rysunkowego przedstawienia najniezbędniejszych fragmentów elewacji, określonych w miarę możności w toku konferencji. Należy położyć duży nacisk na część opisową nowego projektu (sposobu wykończenia elewacji itp), co w poważnym stopniu może zmniejszyć zakres dokumentacji rysunkowej.

W prostszych przypadkach można poprzestać na wytycznych opisowych zmian w stosunku do istniejącego projektu, sformułowanych w czasie posiedzenia (gdy nie jest konieczne wykonanie rysunków).

3. Autorzy projektów.

Projekty zamienne lub uzupełniające należy powierzać przede wszystkim autorom projektów wykonanych budynków, w przypadku zaś niemożności powierzenia im tych prac, odmowy wykonania lub innych obiektywnych powodów, należy powierzać te prace innym projektantom, działającym przede wszystkim w ramach państwowych jednostek projektowania.

Autorzy projektów budynków objętych wykazami, o których mowa w § 1 zarządzenia, powinni być zapraszani na konferencje pisemnie. Nieprzybycie na posiedzenie, pomimo doręczenia zawiadomienia, nie może być powodem odroczenia konferencji z tym jednak, że należy nieobecnych autorów zaznajomić z wnioskami z posiedzenia.

W zakresie merytorycznym przy projektowaniu robót elewacyjnych należy korzystać z „WYTYCZNYCH DO WYKOŃCZANIA BUDYNKÓW W ISTNIEJĄCYCH OSIEDLACH ZOR", opracowanych przez Instytut Urbanistyki i Architektury i akceptowanych przez Komitet do Spraw Urbanistyki i Architektury. — zeszyt nr 38 z 1956 r. — z dostosowaniem do aktualnych możliwości produkcyjnych na danym terenie.

4. Wytyczne projektowania elewacji nowych obiektów budownictwa mieszkaniowego.

W nowoopracowywanych projektach budownictwa mieszkaniowego należy dążyć w możliwie maksymalnym stopniu do projektowania elewacji w taki sposób, aby ich realizacja mogła odbywać się równocześnie z wykonywaniem stanu surowego budynków.

Powyższe zalecenia można zrealizować przez stosowanie m. in.:

— okładzin elewacyjnych wg istniejących już opracowań katalogowych,

— nowoprojektowanych okładzin elewacyjnych,

— licowania ścian cegłą licową układaną równocześnie ze wznoszeniem murów,

— bloków ściennych lub elementów ściennych z gotową fakturą zewnętrzną.

Wzór* wykazu budynków bez ukończonych robót elewacyjnych.

1. L.p.
2. Adres domu (miejscowość, ulica, nr)
3. Krótki opis obiektu (przeznaczenie budynku, ilość kondygnacji itp.),
4. Określenie zaległych robót elewacyjnych.
5. Określenie niezbędnych robót związanych z uporządkowaniem terenu otaczającego budynek.
6. Czy jest zatwierdzony projekt elewacji (jaki).
7. Określenie terminu złożenia projektu.

70.

PISMO OKÓLNE nr 35 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 30 czerwca 1959 r.

w sprawie dodatków za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia przy użyciu promieni jonizujących.

(Znak: ZP/3/59)

Z uwagi na przypadki, w których ze względu na warunki zdrowotne czas pracy przy użyciu promieni jonizujących jest ograniczony — Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych wyjaśnia, że przy pracy z użyciem promieni jonizujących nie zachodzi konieczność uzależniania wypłaty dodatku za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia od przepracowania w określonych warunkach co najmniej 4 godzin dziennie.

Odstępstwo od zasady podanej w uwadze 3 w załączniku nr 8 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 15 marca 1958 r. może być dokonywane (wyłącznie w zakresie pracy z użyciem promieni jonizujących) na podstawie decyzji kierownictwa właściwego przedsiębiorstwa w uzgodnieniu z Okręgowym Zarządem Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, po uwzględnieniu opinii Wojewódzkiej Stacji Stanitarno-Epidemiologicznej.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
O. Vieweger

71.

PISMO OKÓLNE nr 38 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 25 lipca 1959 r.

w sprawie zasad kwalifikowania przedmiotów nietrwałych oraz ewidencjonowania i wykazywania w sprawozdawczości finansowej materiałów przeznaczonych do upłynnienia w przedsiębiorstwach podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

(Znak: KSR/I/K-100/59)

W związku z poleceniem służbowym nr 28 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie wykonania uchwały nr 151/59 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie zapobiegania tworzeniu się oraz upłynniania zbędnych zapasów w przedsiębiorstwach produkcyjnych i w przedsiębiorstwach obrotu materiałami zaopatrzeniowymi oraz zarządzeniem nr 179 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 czerwca 1959 r. w sprawie jednorazowej akcji specjalnej upłynnienia zbędnych zapasów nagromadzonych w latach ubiegłych w przedsiębiorstwach przemysłowych, budowlano-montażowych i transportowych (Dz. Urz. MBiPMB nr 10, poz. 57) ustala się, co następuje:

1. Jednostki podległe i nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych prowadzą ewidencję przedmiotów nietrwałych w użytkowaniu z uwzględnieniem następujących zasad:

1) za przedmioty nietrwałe o niskiej wartości jednostkowej lub krótkim okresie użytkowania należy uważać przedmioty których wartość jednostkowa nie przekracza 100.— zł lub okres użytkowania 3 miesięcy, albo przy obydwóch warunkach łącznie. Przedmioty te umarza się w całości (również za pośrednictwem konta 129) w momencie wydania ich do użytkowania, przy czym w dalszym ciągu, pomimo jednorazowego umorzenia, istnieje obowiązek prowadzenia dla tych przedmiotów szczegółowej ewidencji ilościowej (karty ewidencyjne i książeczki osobistego wyposażenia),

2) przedmioty, których wartość przekracza 100.— zł lub okres użytkowania 3 miesiące lub które spełniają obydwa warunki łącznie, należy ewidencjonować zarówno pod względem ilości jak wartości. Zużycie tych przedmiotów należy księgować w dwóch równych ratach, tzn. 50% w okresie wydania do użytkowania, pozostałe 50% w miesiącu ich likwidacji. Wyjątek mogą stanowić modele, matryce oraz formy i podkłady do produkcji ele-

mentów prefabrykowanych, które można umarzać proporcjonalnie do planowanej ilości wyrobów, planowanego okresu produkowania wyrobów w ramach określonego zlecenia itp., jak również książki i czasopisma spisywane jednorazowo w ciężar kosztów w miesiącu, w którym dokonano ich zakupu,

3) narzędzia i przyrządy specjalne o wartości nabycia lub wytworzenia przekraczającej 1000.— zł lub okresie użytkowania dłuższym aniżeli 1 rok, o których mowa w zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 18 września 1952 r. w sprawie przeksięgowania niektórych dotychczasowych przedmiotów nietrwałych na konto środków trwałych (Mon. Pol. nr A-82, poz. 1319), mogą być ewidencjonowane jako przedmioty nietrwałe jedynie pod warunkiem ustalenia przez przedsiębiorstwo szczegółowej listy tych przedmiotów, zatwierdzonej przez dyrektora przedsiębiorstwa,

4) odzież ochronną i roboczą, obuwie specjalne, pościel oraz książki i czasopisma zalicza się do przedmiotów nietrwałych bez względu na wartość i okres użytkowania.

2. Zbędne zapasy materiałowe zgromadzone w przedsiębiorstwie w okresie do dnia 31 grudnia 1958 r. wydziela się na dzień 30 czerwca 1959 r. na podstawie arkuszy spisowych. W tym celu karty kartoteki magazynowej należy oznaczyć cechą: „zapas zbędny", tworząc z nich odrębną grupę ewidencyjną. Wycenione według cen ewidencyjnych arkusze spisowe zapasów zbędnych mogą stanowić pozycję wyjściową dla sprawozdawczości finansowej w danych uzupełniających.

Stany kont syntetycznych nie ulegają zmianie, natomiast w analityce do tych kont należy zapasy zbędne wyodrębnić przez wykorzystanie wycenionych arkuszy spisowych i sprowadzanie do nich bieżących zmian, bądź przez wydzielenie podstawowych urządzeń analitycznych.

Ten ostatni sposób zależny jest od stosowanego w przedsiębiorstwie systemu prowadzenia ewidencji materiałowej, a mianowicie:

1) przy ewidencji kartotekowej ilościowo-wartościowej tworzy się oddzielną grupę kont materiałowych z zachowaniem dotychczasowej symboliki indeksowej; na kartach tych umieszcza się oznaczenie: „zapas zbędny",

2) przy ewidencji saldowej uproszczonej zapasy zbędne powinny być ujęte w odrębnej książce remanentów lub w tej samej książce lecz w odrębnej grupie. Książki remanentów można prowadzić odrębnie dla każdego magazynu albo jedną wyodrębnioną książkę dla wszystkich magazynów razem. Zarówno nowootwarte książki remanentów, jak i wyodrębnione grupy w dotychczasowych książkach powinny być oznaczone cechą: „zapasy zbędne". W praktyce przenoszenie sald z książek remanentów do nowozałożonych książek lub wyodrębnionych grup będzie się odbywać przez zakreślenie linią poszczególnych pozycji w stanie na dzień 31 grudnia 1958 r. i odtworzeniu ich w nowej książce lub odrębnej grupie pod datą 30 czerwca 1959 r. Przenoszone pozycje powinny odpowiadać stanom na zgrupowanych oddzielnie kartach magazynowych, oznaczonych cechą: „zapas zbędny".

3) przy ewidencji zmechanizowanej zapasy zbędne będą ujęte odpowiednimi tabulogramami ilościowo-wartościowymi.

3. Niezależnie od obowiązku wykazywania w danych uzupełniających sprawozdawczości okresowej stanów zapasów zbędnych, przedsiębiorstwa obowiązane są wykazywać w sprawozdawczości okresowej kwoty dochodów ze sprzedaży zapasów zbędnych oraz kosztu własnego sprzedaży tych zapasów (Instrukcja nr Ks 9/59 Ministerstwa Finansów z dnia 15.VI.1959 r. w sprawie ewidencji zapasów podlegających upłynnieniu — Dz. Urz. Min. Fin. nr 6, poz. 16).

W związku z tym zarówno dowody Wz jak i same faktury za sprzedane zapasy zbędne powinny być oznaczone cechą (pieczątką): „zapas zbędny".

Tą samą cechą należy oznaczać również dowody Rw i ewentualnie Zw w przypadku pobierania omawianych zapasów do zużycia w procesie produkcji.

4. Powyższe ustalenia obowiązują od dnia 30 czerwca 1959 r.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
S. Wojciechowski

KOMUNIKAT I

W Dzienniku Ustaw ogłoszono:

W nr 36 z 27.VI.59 r., **poz. 223** ustawę z 17.VI.59 r. o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego;

poz. 228 ustawę z 18.VI.59 r. o odpowiedzialności karnej za przestępstwa przeciw własności społecznej;

poz. 229 ustawę z 18.VI.59 r. o zmianie przepisów postępowania karnego.

W nr 37 z 1.VII.59 r. **poz. 230** rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z 25.VI.59 r. w sprawie trybu postępowania w przypadkach wykonywania remontów oraz odbudowy budynków mieszkalnych przez właściciela domu.

W nr 38 z 3.VII.59 r. **poz. 234** rozporządzenie Rady Ministrów z 17.VI.59 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 10 lutego 1951 r. w sprawie wysokości składek na ubezpieczenia społeczne;

poz. 237 rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z 9.VI.59 r. w sprawie przejmowania budynków w zarząd państwowy.

W nr 39 z 14.VII.59 r. **poz. 242** rozporządzenie Rady Ministrów z 27.VI.59 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych, kwalifikacji, uposażenia i dodatków pracowników administracyjnych w państwowych komisjach arbitrażowych.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

W nr 56 z 23.VI.59 r. **poz. 270** uchwałę Rady Ministrów nr 239 z 9.VI.59 r. w sprawie premiowania kierowców za zdanie opon nadających się do użycia w trakcji konnej lub bieżnikowania;

poz. 272 zarządzenie Ministra Komunikacji z 8.IV.59 r. w sprawie gospodarowania ogumieniem do pojazdów samochodowych;

poz. 274 zarządzenie Ministra Komunikacji z 9.VI.59 r. w sprawie rozszerzenia obowiązku świadczeń usług transportowych.

W nr 57 z 25.VI.59 r. **poz. 276** uchwałę Rady Ministrów nr 190 z 12.VI.59 r. w sprawie dodatkowej pomocy Państwa dla spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego;

poz. 277 uchwałę Rady Ministrów nr 244 z 9.VI.59 r. w sprawie zasad wynagradzania osób szkolących pracowników w uspołecznionych zakładach pracy.

W nr 58 z 30.VI.59 r. **poz. 278** uchwałę Rady Ministrów nr 187 z 12.V.59 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych;

poz. 281 uchwałę Rady Ministrów nr 241 z 9.VI.59 r. w sprawie jednolitych norm czasu i stawek jednostkowych dla robotników zatrudnionych przy ręcznych pracach załadunkowych i wyładunkowych;

poz. 282 zarządzenie Prezesa Rady Ministrów nr 100 z 17.VI.59 r. w sprawie zasad ustalania okresów pracy i ciągłości pracy uprawniających do nagród za wieloletnią pracę (gratyfikacji jubileuszowych);

poz. 283 zarządzenie Prezesa Rady Ministrów nr 104 z 19.VI.59 r. w sprawie urlopów pracowniczych na kształcenie się korespondencyjne i zaoczne;

poz. 285 zarządzenie Ministra Komunikacji, Obrony Narodowej oraz Spraw Wewnętrznych z 8.VI.59 r. o zmianie zarządzenia z dnia 5 września 1954 r. w sprawie pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych;

poz. 289 instrukcja Ministra Komunikacji z 8.VI.59 r. zmieniająca instrukcję z 8.III.55 r. dla wydziałów komunikacji drogowej prezydiów rad narodowych w sprawie czynności biurowych związanych z wydawaniem i cofaniem pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych.

W nr 60 z 7.VII.59 r. **poz. 293** uchwałę Rady Ministrów nr 258 z 17.VI.59 r. w sprawie ustalania cen zbytu artykułów przeznaczonych na eksport oraz usług świadczonych na rzecz odbiorców zagranicznych w związku z eksportem;

poz. 296 zarządzenie Ministra Finansów z 24.VI.59 r. w sprawie wykorzystania środków funduszu zakładowego;

poz. 297 zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z 31.III.59 r. w sprawie zakresu wykonywania przez Państwową Inspekcję Handlową kontroli jakości towarów, powoływania rzeczoznawców oraz orzekania o zniszczeniu lub oddaniu do przerobu artykułów stanowiących przedmiot obrotu towarowego;

poz. 299 obwieszczenie Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z 13.VI.59 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych przez Polski Komitet Normalizacyjny norm państwowych.

KOMUNIKAT II

Zostały wydane a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenia Ministra:

nr 160 z 23.V.59 r. Znak: ZP3/1716/59 w sprawie likwidacji Oddziału Zaopatrzenia Robotniczego przy Lubelskim Przedsiębiorstwie Budownictwa Przemysłowego w Lublinie;

nr 175 z 8.VI.59 r. Znak OR/59 w sprawie powołania zespołu do opracowania wniosków dotyczących organizacji Instytutu Techniki Budowlanej;

nr 185 z 22.VI.59 r. Znak: OR2/2/59 w sprawie utworzenia gospodarstwa pomocniczego;

nr 186 z 22.VI.59 r. Znak: OR-4-6-70/59 w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych Stalowa Wola w Budowie;

nr 188 z 26.VI.59 r. Znak: OR-4-3-59 w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakłady Stolarki Budowlanej w Mieroszowie;

nr 193 z 3.VII.59 r. Znak: OR-4-7-65/59 w sprawie zmiany przedmiotu działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych Aleksandrów Kujawski;

nr 195 z 3.VII.59 r. Znak: OR-4-7-79/59 w sprawie przekazania Wytwórni Betonów w Kaliszu;

nr 196 z 3.VII.59 r. Znak: OR-4-7-65/59 w sprawie zmiany przedmiotu działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych Reda;

nr 197 z 6.VII.59 r. Znak: ZP3/59 w sprawie zasad wynagradzania pracowników fizycznych zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych produkujących beton (żużlobeton) lub elementy budowlane z betonu (żelbety, żużlobetony);

nr 198 z 8.VII.59 r. Znak: P1II/8000/59 w sprawie opracowania projektu Pięcioletniego Planu Rozwoju Gospodarki Narodowej na lata 1961—1965;

nr 199 z 30.VI.59 r. Znak: TR/59 w sprawie przewozów kruszyw budowlanych w II półroczu 1959 r.;

nr 200 z 8.VII.59 r. Znak: P1-4-12-4-4541/59 w sprawie opracowania projektu planu na 1960 r. i na rok gospodarczy 1960/1961.

Okólniki Ministra:

nr 39 z 26.VI.59 r. Znak: PL/59 w sprawie kompleksowego przekazywania lokali usługowych w budynkach mieszkalnych;

nr 40 z 30.VI.59 r. Znak: ZP6/59 w sprawie zatrudnienia absolwentów średnich szkół ogólnokształcących w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych przed rozpoczęciem studiów wyższych;

nr 41 z 2.VII.59 r. Znak: P1/4736/DIn/4777/59 w sprawie rewizji dokumentacji projektowo-kosztorysowej;

nr 42 z 7.VII.59 r. Znak: ZA-PS/I/3/1/59 w sprawie rozdziału węgla kamiennego na III kwartał 1959 roku;

nr 43 z 7.VII.59 r. Znak: P1/7/3505/59 w sprawie przeprowadzenia badań nakładu czasu pracy na realizację budynków mieszkalnych.

Polecenia służbowe Ministra:

nr 31 z 27.VI.59 r. Znak: IN/Gł.Sp./3777/59 w sprawie zapewnienia terminowego uruchomienia nowych obiektów w Zakładach Przemysłu Gipsowego „Dolina Nidy" w Gackach;

nr 32 z 23.VII.59 r. Znak: BW/437/59 w sprawie usprawnienia zasad planowania, kosztorysowania i gospodarowania obiektami i urządzeniami tymczasowego zaplecza na budowach;

nr 33 z 24.VII.59 r. Znak: In/Rl-5150/59 w sprawie budowy nowego zakładu dla produkcji elementów ceramicznych w rejonie Konina.

Pisma okólne Ministerstwa:

nr 33 z 23.VI.59 r. Znak: ZB/1/59 w sprawie przestrzegania przez jednostki organizacyjne resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych obowiązujących przepisów meldunkowych;

nr 36 z 3.VII.59 r. Znak: ZP3/59 w sprawie wynagradzania pracowników zatrudnionych na kierowniczych stanowiskach w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych;

nr 37 z 6.VII.59 r. Znak: ZP3/59 o wytycznych w sprawie zasad wynagradzania robotników zatrudnionych w przedsiębiorstwach produkujących beton (żużlobeton) lub elementy budowlane z betonu (żelbetu i żużlobetonu).

Zakł. Graf. „Tamka", W-wa, Tamka 3. 6020. Zam. 1125/59. W-13.